

L'enigma del calendari

Junqueras és, al costat del president Mas, la peça decisiva del tauler en l'actual conjuntura política catalana. N'hi ha moltes més, esclar. Però aquest episodi té dos protagonistes principals. Junqueras és el gran pedagog que permet a molta gent fer-se una idea entenedora d'on som com a país, i en quina posició se situa cadascú. Tria temes, focalitza l'atenció. Reitera les idees principals. Assenyala els símptomes per aventurar-ne les causes. Els mitjans són l'aula –sovint involuntària– des d'on proporciona els elements d'interpretació. Uns mapes. Unes dades. Unes fletxes. Un subratllat. Una afirmació contundent. Una pregunta feta amb vehemència. “Que ens tornin el que ens deuen!” “Vostès, autonomistes que volen urgentment uns pressupostos, tinguin el coratge d'explicar a la societat catalana què retallarien”. I els silencis dels que ho denuncien pràcticament tot, però no es comprometen gairebé mai a actuar en positiu en res, li reforcen l'argument al professor de mirada complexa i desconcertant. El que parla sense papers però té el PowerPoint interior permanentment encès.

El paper del president, en canvi, tot i el lideratge fonamental exercit després de l'Onze de Setembre passat i fins a les eleccions del novembre, sembla més condicionat pel seu càrrec i les exigències que en deriven que no pas per la seva pròpia personalitat política. Una acció de govern desplegada en condicions tan difícils resulta inevitablement poc agraïda. Però tampoc no hi ha hagut gaire capacitat de construir projecte. Potser per això, fins ara, les virtuts que Mas ha procurat exhibir han estat més aviat la del rigor a l'hora d'explicar la pròpia posició de feblesa –seva, del Govern i del país–, i la de la coherència per-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

sonal en el compromís que no hi haurà marxa enrere en el dret a decidir. Però aquell lideratge que des-puntava a finals de setembre del 2012 només apareix esporàdicament. I davant dels reptes de la crisi, no s'ha presentat cap gran proposta econòmica que activi la confiança en un futur més engrescador. Podem agrair un Govern sense piròtècnia emmascaradora, però també lamentar que no hi hagi una estratègia que apunti més enllà de la simple supervivència i d'anar aguantant. Més soroll que no pas música.

Mentrestant, l'Estat juga amb les blanques i les negres. Utilitza els sostres de dèficit com si fossin paraigües del seu armari particular. Inventa regles, incompleix acords, profereix llocs comuns insubstancials. Procura desmantellar reputacions, mentre amaga els sobres. Més que política, té obsessions. I malgrat ser la riota dels fòrums internacionals per la seva penosa inconsistència, manté una actitud d'intransigència i un to desafiant quan s'enfronta a la demanda cata-

lana de decidir i de gestionar els propis recursos. El diàleg i el pacte que alguns demanen, ¿amb qui s'ha d'acordar? En quines condicions?

El seguiment de l'actualitat ens aboca a la redundància, a la reiteració dels desencontres. Sentències, advertiments, menyspreu, distorsions interessades, declaracions manicomials... Però vam convenir que el full de ruta català procuraria explorar totes les possibilitats de diàleg i d'empara legal per a una consulta. Que provaríem d'acollir-nos a les possibilitats constitucionals, les del marc legal vigent o les de la legislació en procés al Parlament de Catalunya. Que buscaríem intel·ligència, voluntat política, respecte democràtic, algun rastre de complicitat per facilitar les coses. Tanmateix, la negativa, l'amenaça i la prohibició són l'única resposta obtinguda. Les posicions, entre el catalanisme desacomplexat i l'espanyolisme mononacional, són cada vegada més distants. I res no fa pensar que les coses puguin canviar.

En aquestes condicions, ¿qui aposta encara per un gran acord d'exaltació democràtica? ¿O de bon veïnatge i complicitat com correspondria als qui esperen construir un futur de respecte mutu i d'estreta cooperació? ¿Potser els de l'Upper Diagonal que van xiular Mas al Godó? La sensació és que cal efectivament explorar totes les vies legals, però el més ràpidament possible. El temps ens va en contra. Ens cal posar a punt l'Agència Tributària pròpia. I posar data a la consulta. I, quan rebem la negativa definitiva anunciada, establir la data per dir prou. I és l'establiment d'aquesta data –la que tancarà els preliminars– la decisió més important que ha de prendre el president Mas en relació al *procés*. Aquest és el veritable enigma del calendari polític. I estic convençut que abans de final d'any ens serà revelat.

Ens cal posar data a la consulta. I quan rebem la negativa definitiva de l'Estat anunciada, establir la data per dir prou